

Suede celebrarà a Barcelona el 25è aniversari de 'Coming Up'

Recuperem l'entrevista que Jordi Cobeta va fer a Brett Anderson el 1996, publicada al número 22 d'Enderrock | El treball va ser Premi Enderrock 1997 al millor disc internacional | La banda anglesa actuarà el 19 de maig del 2022 a la sala Razzmatazz

Suede en directe al Primavera Sound 2019 | F. Xavier Mercadé

Suede va ser una de les bandes més exitoses durant la dècada dels anys noranta. Va formar part de la Santíssima Trinitat del denominat 'brit-pop' juntament amb **Oasis** i **Blur**. **Suede** va néixer a Londres l'any 1989 amb una estètica hereva de l'esperit *glam* de la primera dècada dels anys setanta, combinada amb una foscor inspirada en bandes com **The Cure**. El grup es va fer fort a partir de la força i inspiració del binomi creatiu format per **Brett Anderson** -cantant- i **Bernard Butler** -guitarra-, amb un so que recordava el **Bowie** de l'etapa de Ziggy Stardust i una calculadíssima ambigüitat sexual.

Junts van publicar dos dels discos més influents de la dècada: *Suede* (Nude, 1993) i *Dog Man Star* (Nude, 1994), els dos sota la producció d'**Ed Buller**. La marxa de **Butler** durant la gira de presentació del darrer disc va forçar la banda a buscar urgentment un substitut, o plegar. **Richard Oakes**, un noi de 17 anys, va ser l'encarregat de cobrir la plaça. **Oakes** va fer-se càrrec també de la part creativa, i juntament amb **Anderson** va compondre la major part de les cançons de *Coming Up* (Nude, 1996), un àlbum rodó sense més forats que el del mig. Cançons com "Trash", "Beautiful Ones" o "Saturday Night" van convertir-se ràpidament en himnes generacionals, i van cimentar el quintet davant la incertesa per la marxa de **Butler**.

El següent treball dels anglesos va ser el mediocre *Head Music* (Nude, 1999), creativament molt afectat per les addiccions d'**Anderson**, però que malgrat tot va registrar molt bones vendes. El cant del cigne va ser l'interessant però fallit *A New Morning* (Nude, 2002), que va coincidir amb l'ocàs de la companyia discogràfica i va propiciar la fi del grup. L'any 2010, però, la banda va tornar als escenaris i posteriorment va publicar amb Warner tres àlbums notables: *Bloodsports* (2013), *Night Thoughts* (2016) i *The Blue Hour* (2018).

Ara, coincidint amb el 25è aniversari de la publicació de *Coming Up*, la banda vol oferir una gira per interpretar íntegrament les cançons del disc, a més dels seus grans èxits. La gira passarà el 19 de maig del 2022 per la barcelonina sala Razzmatazz. Les entrades ja són a la venda.

Recuperem l'entrevista que Jordi Cobeta va fer a **Brett Anderson** l'any 1996, coincidint amb l'edició de *Coming Up*, i que es va publicar a la revista Enderrock, núm. 22. El disc va acabar rebent el Premi Enderrock 1997 al millor disc internacional de l'any.

Foto promocional de Brett Anderson l'any 1996

ENDERROCK: Quin és l'estat de salut del brit-pop?

BRETT ANDERSON: Ara és mort. Va ser una carrera de molts grups que intentaven arribar a algun lloc, a una meta. Alguns ho van aconseguir, però la majoria van fracassar. Si **Suede** s'ha d'identificar amb algun moviment, és evident que ha de ser amb la música pop.

Quina és la vostra diferència?

L'únic en què ens assemblem és que hem nascut a Anglaterra com ells, però en res més.

Sent una banda anglesa és més fàcil arribar a la fama?

Probablement.

Creus que els propers anys hi haurà molts canvis dins la música pop a causa de la introducció de nous sons, per exemple electrònics, o potser es tornarà a mirar cap a ritmes anteriors, com està passant amb l'easy listening'?

No ho sé. Però de fet, com a músic, no haig de pensar què passarà en un futur. Perquè si ho faig, oblidó el meu treball i estic actuant com un futuròleg, una mena de mag que intenta endevinar què passarà. Crec que la música ha de continuar sent fresca, nova, moderna. Per mi, estar a la música és escriure cançons. La millor cançó d'una dècada és aquella que, sense ser determinant l'instrument, continua sent una bona peça.

Quines són les vostres influències?

Les meves influències són les mateixes que les de la majoria dels grups anglesos: **The Beatles, Sex Pistols, Rolling Stones, The Who, The Smiths, Pet Shop Boys, Happy Mondays?** és a dir, bàsicament estem influenciats per tota la música pop dels darrers 20 o 30 anys. Però, d'altra banda, no pensem quines influències tenim a l'hora de gravar un disc. Per a nosaltres fer un disc només depèn de com ens sentim en un moment determinat. El fet que després apareguin influències és lògic, ja que hem estat escoltant música des dels deu o quinze anys, com tots. I és clar, aquestes influències, d'una manera o altra, acaben sortint.

Ja heu coincidit en un mateix escenari amb alguns dels grups que has citat. Quan començàveu, podies pensar que això arribaria a passar?

Sí, és clar que podia imaginar-me a mi mateix arribant a ser el cantant d'un grup l'èxit. Al cap i a la fi, quan comences a la música has de ser una persona ambiciosa. Creus que podries canviar la vida de les persones. O, si més no, donar algun tipus d'al·licient a les seves vides. I en aquest sentit hem volgut ser especials. Mai hem volgut seguir el camí fàcil de fer les coses, de fer música *poppy* que agradi a tothom.

Però les cançons del vostre últim disc sonen menys fosques, més alegres i, en definitiva, més pop que els anteriors?

Les cançons són per celebrar i sentir-se bé. Suposo que aquesta és la gran diferència amb algun grup de rock. Ells acostumen a mostrar un costat negatiu. El que jo faig és molt més natural, parlo de com ets tu, o que tens un nou començament i canvies com a persona, o potser d'una via d'escapament davant d'allò que és quotidià i típic.

El sents guia espiritual de les noves generacions?

No soc un polític ni un capellà. I no canto per dir a la gent el que ha de fer i el que no. Em limito a observar la vida i a escriure cançons que en parlin.

El públic necessita vies d'escapament?

Sí. Tothom necessita fugir. I fer-ho d'una forma natural és una de les coses més importants a la societat. Res no és tan perfecte com per no necessitar en un moment o altre escapar.

I una bona fugida són les vostres cançons?

Probablement sí. Jo intento que pugui ser alguna cosa així. Ningú que jo conegui és al cent per cent feliç amb el món. Sempre hi ha un petit desig de sortir corrent. Oblidar-se de la vida, oblidar-se del món?

Per això els vostres temes principals són el sexe i les drogues?

Bàsicament la música és sobre això: sexe, drogues i rock'n'roll. Però no ho vaig inventar jo, va ser algú altre. Jo únicament canto sobre aquestes coses perquè són les més excitants de la vida.

I creus que la gent vol sentir parlar d'això?

No ho sé. Bé, sí, crec que sí. Jo no intento fer el que van fer els **Rolling Stones**, sinó que vull apropar-me més aviat a la reflexió. Mai incito a les meves cançons que es prenguin drogues. Ni dic que siguin especialment bones. Més aviat parlo del cantó més baix d'aquest tema. Suposo que la gent ho reinterpreta com vol.